

„Daar ben ik blij om. Het is beter zoo. Och, eigenlijk zijn herinneringen slechts zoet om hetgeen er aan vast zit. Den heelen nacht heb ik de vrees gevoeld, dat ik zou wakker worden en dat het allemaal maar een droom zou blijken te zijn... maar, dat je mij zóó bemint... zooals voorheen.”

„Drusil, het zou nu geen verschil meer uitmaken. Het zou hetzelfde zijn of ik mij iets herinnerde of niet. Het is niet alleen het verlies van geheugen, er is een heeleboel gewonnen.”

„Toch ben ik bang geweest,” fluisterde zij.

Dus hier, dacht Gifford, was een nieuw wonder. Drusil, in plaats van die verloren herinneringen te betreuren, was er blij om en vreesde alleen, dat zij

weer ontwaken zouden. Wie zou dat hebben durven voorzien? Zeker niet dokter Mc Intyre, die beroemde specialist in zielsziekten. Maar hij had niet alles geweten. Of als hij het vermoed had, was hij een zeer handig man.

„Dat donkere punt,” hernam Gifford, „zal wel eenige bezwaren meebrengen. Ik weet geen sikkepit van die groote zaak van mij. En wat erger is, ik ben er niet zeker van, dat ik er iets om geef. Als er niets tusschenbeide komt, wil ik die ook voor goed opgeven.”

„Laten wij dan hopen, dat er niets gebeurt,” fluisterde Drusil. „Ik heb die zaak al zoo lang verafschuwd.”

„Maar,” ging Gifford voort, „ik voel mij eigenlijk als een bedrieger. Wat is mijn toorn waard tegen die portretten en die andere dingen ginder, als ik er hoegenaamd geen gezegende... of liever vloekwaardige herinnering aan heb. En toch heb ik dat alles voor goed vaarwel gezegd.”

„Weet je wat mij vannacht in de gedachten kwam?”

„Wat dan?” vroeg Gifford angstig.

„Ik geloof, Giff, dat die verandering al over je is gekomen voor je val. Het kan gekomen zijn, toen je in het vliegtuig bemerkte, dat Ned stomdronken was en dat het vliegtuig niet meer naar het stuur luisterde. Misschien heb je toen gevoeld, dat je niet levend uit dat avontuur zou komen en had je een van die openbaringen, zooals dikwijls voorkomt bij drenkelingen, eer zij voor goed zinken. De duistere gordijnen waren op zij geschoven en je zag de dingen zooals ze waren. Je kreeg het begrip van hetgeen inderdaad waarde heeft... je liefde voor mij, en de mijne voor jou en de liefde die wij voor onze kinderen hebben...”

„Dat alles verhief zich boven de hartstochten, die je verstrikt hadden. Misschien heb je toen in je hart een soort van overeenkomst gesloten, een offer gebracht, een belofte gedaan.”

„Je zegt het beter, dan ik het zou kunnen doen. Drusil. Maar me dunkt, er is toch verschil in mijn zienswijze. Ik denk, dat, toen ik je brief kreeg, ik tot inkeer kwam, dat toen mijn besef van den waren toestand helder werd en ik daarom mijn belofte om niet meer te vliegen verbrak. Ik heb toen misschien begrepen, dat je op het punt stond mij te verlaten. Later in het vliegtuig kwam het allemaal over mij zooals je daar beschreven hebt. Ik geloof, dat

ik je tot den dood toe beminde, toen ik uit de hoogte neerviel om te sterven, als God mij niet te hulp kwam en dat ik tot bewustzijn kwam in dien zelfden geestestoestand.”

„Zoo is het, Gifford; je bent nu weer geheel mijn echtgenoot van zes jaar geleden. Toen had ik je lief, maar nu veel meer. Mijn liefde is dieper, sterker, vuriger. Zoo ten minste voel ik het.”

Toen dokter Mc Intyre dien middag in zijn auto stapte en wegreed, zat hij in diepe gedachten verzonken.

Zijn dwaling, wat betreft Gifford, dat bemerkte hij nu, was groot geweest. Maar dat had alleen betrekking op zijn verkeerde

opvatting van het soort van man, die Gifford geworden was vóór zijn ongeluk met het vliegtuig.

Maar nu zag hij hem in den geest, zooals Gifford 'n tweetal weken geleden was. Iemand, die door de weelde bedorven is, door de genoegens van het leven verslapt, door zijn succes bij de dames verwijfd. De dokter dacht er over na, of er wel een karakter is, dat zulk een weelde ongehinderd kan verdragen... jeugd, gezondheid, positie, rijkdom, eer, liefde en dat alles in de hoogste mate.

Onder zulk een rijkdom was zijn persoonlijkheid verzwakt en nu kon de dokter zich ook voorstellen, welk voor soort man hij geworden was. Die typen had hij dikwijls ontmoet in zijn praktijk en er afkeer voor gevoeld, meer dan voor misdaad of wreedheid of oneer maar hij geloofde niet, dat Gifford door iets daarvan was besmet geworden.

Neen, hij was alleen verslapt, hij had zijn mannelijk karakter verloren. Hij was een knappe, gezonde en in sommige opzichten een zeer betooverende man geworden, een mensch met weinig of geen geest. Was hij doorgegaan zooals hij zich gedroeg, dan zou hij mettertijd een man zijn geworden, die zich alleen bekommert over hetgeen zich bevindt tusschen zijn hoed en zijn schoenen.

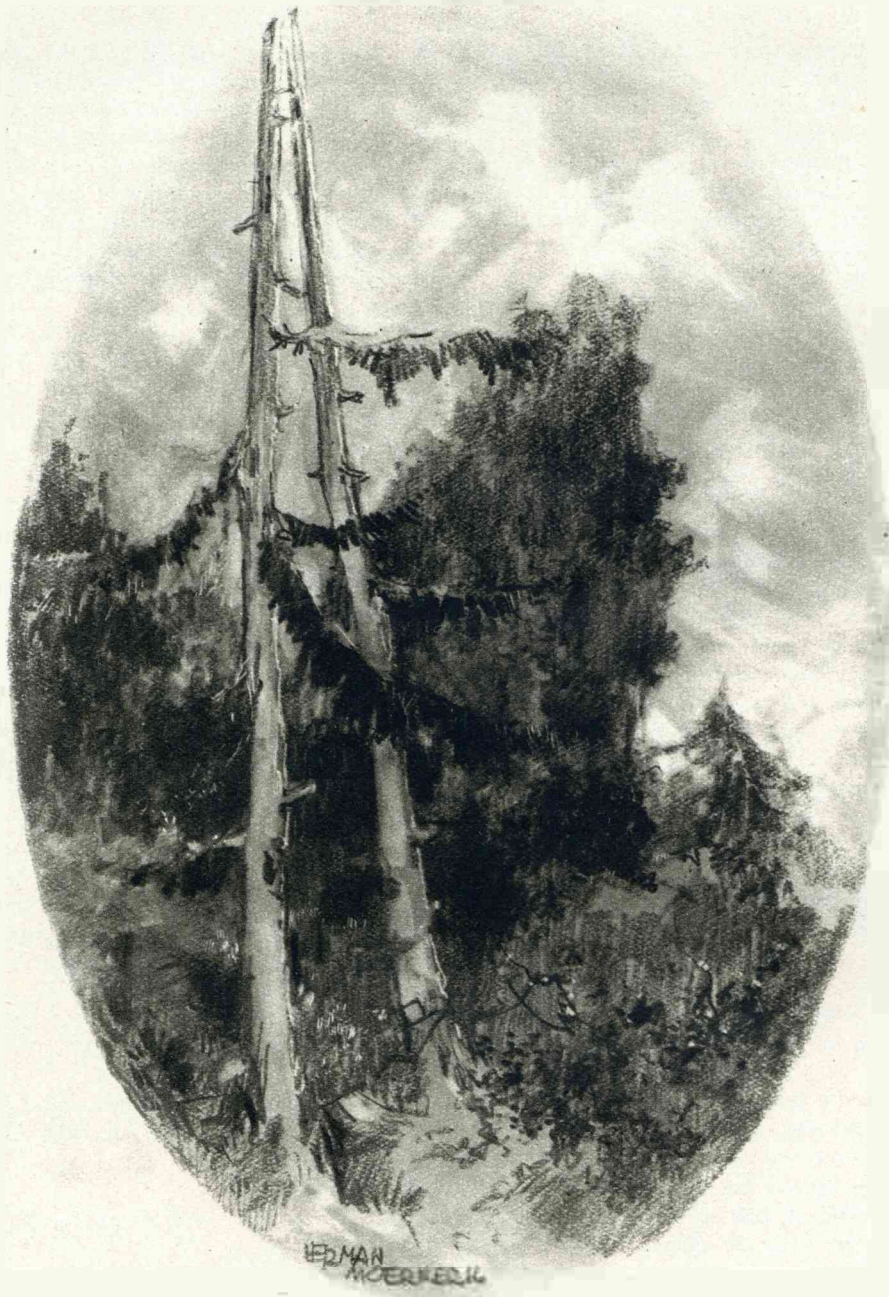
Maar nu waren die jaren van verslapping weggenomen met nog vijf

jaren bovendien. Zij konden terugkeeren, hetzij langzamerhand, hetzij plotseling, en de kwestie was: Wat zou er dan gebeuren?

Over dit probleem nadenkend, was de dokter geneigd overeen te stemmen met Drusil, die bij het einde van hun gesprek dien middag hartstochtelijk uitriep: „Ik verlang er niet naar, dat zijn geheugen terugkomt. Ik geef er niets om of zijn zaak te niet gaat, of zijn vrienden en bekenden zeggen, dat hij abnormaal is ten gevolge van het ongeluk. Misschien is hij dat, maar hij heeft iets in de plaats gekregen. Hij heeft terug ontvangen, hetgeen hij aan het verliezen was... zijn ziel!”

De dokter kon haar niet laken. Hij glimlachte bij zichzelf, overwegende, dat Drusil hem de geheele waarheid niet had bekend. Welke vrouw zou niet den gemakzuchtigen, zelfzuchtigen echtgenoot van haar zevende huwelijksjaar willen verruilen voor den man van haar wittebroodsweken?

(Slot)

.... De dag brak aan....